

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 24 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko B. S. o zapłatę kwoty 959,60 złotych wraz ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód podnosząc następujące zarzuty:

- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, mimo iż podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze, czyli wątpliwości uzasadnionych, podczas gdy przedmiotowe twierdzenia znajdują logiczne i prawdopodobne poparcie w przytoczonych dowodach w postaci umowy pożyczki krótkoterminowej z dnia 22.11.2013 roku o numerze (...) oraz umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 09.05.2014 r.;

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem, podczas gdy powyższe wynikało z przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci:

umowy pożyczki krótkoterminowej z dnia 22.11.2013 roku o numerze (...) oraz umowy cesji wierzytelności z dnia 9 maja 2014 roku wraz z załącznikiem określającym wierzytelność względem pozwanej, albowiem fakt, że powód był w posiadaniu dokumentów dotyczących wierzytelności względem pozwanej świadczy o skutecznym nabyciu przedmiotowej wierzytelności, zaś skuteczne jest nabycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli da się ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego ona wynika;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, braku wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego, przejawiające się w uznaniu, iż przedstawiony przez powoda załącznik nr 1 do umowy cesji wierzytelności z dnia 9 maja 2014 r. stanowi wyciąg z elektronicznej listy wierzytelności podczas, gdy na każdej stronie załączonej do pozwu umowy cesji wierzytelności z dnia 9 maja 2014 r. oraz załącznika do umowy znajdują się parafy osób reprezentujących strony umowy, wobec czego przedmiotowy załącznik wraz z umową stanowią integralną całość, a zatem załączony do pozwu dokument stanowi załącznik nr 1 do umowy cesji wierzytelności z dnia 9 maja 2014 r., nie zaś wyciąg z elektronicznego załącznika;

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że dokument złożony przez powoda w postaci umowy pożyczki krótkoterminowej z dnia 22.11.2013 roku o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwaną jest niewystarczający do udowodnienia roszczenia, gdyż został przedstawiony w formie kopii, w sytuacji, gdy przed rozprawą powód nie był zobowiązany do przedłożenia oryginałów jakichkolwiek dokumentów załączonych do pozwu, a złożone dokumenty nie były kwestionowane przez pozwaną;

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że powód nie wskazał żadnych okoliczności ani nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów wykazujących zasadność, wysokość oraz wymagalność roszczenia, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy pożyczki krótkoterminowej z dnia 22.11.2013 roku o numerze (...) zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwaną oraz umowy przelewu wierzytelności z dnia 09.05.2014 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wykazują zasadność, wysokość oraz wymagalność roszczenia względem strony pozwanej, co nie zostało zaprzeczone przez

stronę pozwaną;

- art. 248 k.p.c. w związku z 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność posiadania legitymacji procesowej czynnej i dopiero w przypadku niewykonania przez powoda wymienionego obowiązku procesowego dotyczącego przedstawienia omawianych dokumentów - usuwających wątpliwości sądu - zastosowanie sankcji określonej w art. 6 k.c. pozwalającej na uznanie nieudowodnienia faktu posiadania legitymacji procesowej czynnej.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżanego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanej B. S. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardowy Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwoty 959,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.08.2014 r.

do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej B. S. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardowy S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zwrotu całości kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji, a także zasądzenie od pozwanej B. S. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardowy Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne. Ewentualnie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie przed Sądem I instancji oraz pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przystępując do rozważań nad zarzutami apelacji, w pierwszej kolejności podzielić należy wyrażoną przez Sąd I instancji ocenę, iż powód nie wykazał legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie.

Nie doszło do zarzucanego w apelacji naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., gdyż w sprawie w sprawie wystąpiły uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Wbrew zarzutowi apelacji twierdzenia te nie znajdują poparcia w przytoczonych dowodach. Występuje istotna rozbieżność pomiędzy umową pożyczki krótkoterminowej z dnia 22.11.2013 roku o numerze (...) a umową sprzedaży wierzytelności z dnia 09.05.2014 roku – ta ostatnia umowa odnosi się do umowy pożyczki z innej daty (25.11.2013 roku). Apelujący nawet potwierdził w apelacji, że w postępowaniu przed Sądem I instancji omyłkowo powołał się na niewłaściwą umowę, gdyż pozwana miała więcej zobowiązań wobec tego samego wierzyciela. Nie przecież pewności, że wszystkie te wierzytelności zostały przeniesione na powoda.

Podniesiona wyżej wątpliwość oznaczała konieczność kompleksowej oceny całego materiału dowodowego nie na zasadach aktualnych przy przyznaniu okoliczności faktycznych, ale w pełny zakresie. W tym kontekście trzeba podnieść, że dowodem na istnienie wierzytelności przysługującej względem określonego dłużnika nie może być załączona do pozwu kserokopia umowy pożyczki o numerze (...) zawartej 22 listopada 2013 roku pomiędzy pozwaną a wierzycielem pierwotnym – (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że w świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w k.p.c. pojęciu odpisu (jako odwzorowanie oryginału) jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie

powstała. Stąd też na jej podstawie nie można w ogóle stwierdzić do czego pozwana miała się zobowiązać wobec pożyczkodawcy, kiedy miała spełnić świadczenie pieniężne, czy opóźniła się ze spełnieniem świadczenia, czy umowa została rozwiązana, czy wypowiedziana, kiedy dług został postawiony w stan wymagalności. W aktach sprawy brak jest także dokumentów wskazujących mechanizm zasad obciążenia pozwanej dochodzoną kwotą przez pierwotnego wierzyciela, daty wymagalności świadczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek.

Szereg wątpliwości, zasygnalizowanych już przy ocenie zarzutu naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., budzi skuteczność nabycia przez powoda wierzytelności na podstawie umowy cesji, którą załączył do akt. Dla uzasadnienia tego stanowiska wskazać trzeba, że w załączniku nr 1 do aneksu nr (...) do umowy cesji pod pozycją 6061 została wpisana wierzytelność B. S. z tytułu umowy zawartej w dniu 25 listopada 2013 roku. Nie jest to zatem umowa wskazywana przez powoda jako podstawa dochodzonego roszczenia, gdyż ta nosi datę 22 listopada 2013 roku. Rozbieżności na tym tle nie usuwa załączony do apelacji załącznik do umowy cesji, gdyż ponownie dotyczy on umowy zawartej w dniu 25 listopada 2013 roku, a nie z dnia 22 listopada 2013 roku (nie ma więc potrzeby rozważania dopuszczalności złożenia tego dowodu dopiero na etapie postępowania apelacyjnego w oparciu o art. 381 k.p.c.). Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, treść opisanego załącznika budzi także inne wątpliwości, które utrudniają ustalenie czy informacje w nim zawarte stanowią wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi od pozwanej. Niejasne są wartości wpisane w poszczególnych jego rubrykach, a wysokość udzielonej pożyczki nie została wskazana w sposób poprawny, mianowicie nie oznaczono rodzaju waluty, w jakiej go pozwanej udzielono. Fakt umieszczenia w tabeli danych pozwanej oraz numerów bliżej nieokreślonych dokumentów, jak również kwot z tych dokumentów nie przesądza, że faktycznie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej.

Z tych samych powodów nietrafiony jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. sprowadzający się w zasadzie do zarzutu dokonania błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta dokonana przez Sąd Rejonowy jest pełna, wyczerpująca i została dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia wszystkich dowodów zebranych w sprawie. Podkreślić przy tym należy, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy w żadnym razie nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów wyznaczonej art. 233 k.p.c.. Ocena ta jest swobodna – lecz na pewno nie jest dowolna, nie pozostająca w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. To, że ocena materiału dowodowego nie pokrywała się z oczekiwaniami skarżącej nie narusza powyższego przepisu.

Zupełnie niezrozumiałym jest podnoszony w apelacji zarzut nie wezwania powoda przez Sąd Rejonowy do przedłożenia dokumentów uzasadniających jego roszczenie. W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6 – 7/76). Nadto nie sposób nie zauważyć, że wskazany w zarzucie przepis art. 248 k.p.c. kierowany jest do stron procesu i osób trzecich, i na te podmioty nakłada stosowne obowiązki. Nie nakłada zaś obowiązków na sąd, stąd też z tej choćby przyczyny Sąd Rejonowy przepisu tego naruszyć nie mógł.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c., w orzecznictwie podkreśla się, że zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. ma sens tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a jego pośrednie naruszenie może polegać na odmowie przeprowadzenia przez sąd dowodu z uwagi na powołanie go do udowodnienia okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, kiedy ocena ta była błędna. Z tego powodu przyjmuje się, że sam art. 227 k.p.c. nie może być podstawą skutecznego zarzutu bez równoczesnego powołania uchybienia innym przepisom postępowania, istotnym dla podejmowania decyzji dowodowych (por. wyrok SN z dnia 7 maja 2014 r., II CSK 481/13, publ. Program Komputerowy Lex nr 1483576). Skarżący formując zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. nie wykazał, aby Sąd Rejonowy dopuścił się tego rodzaju naruszeń, w szczególności biorąc pod uwagę brak inicjatywy dowodowej powoda w postępowaniu przed tamtym Sądem.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.